

det er blevet unødvendigt ved, hvad den høitærede Minister anførte, thi jeg maa tillade mig at bemærke, at det nok ikke var rigtigt, hvad den høitærede Minister bemærkede med Hensyn til de civil-militaire Embedsmænd, som ikke have 500 Rbd. Jeg skal kun nævne een Klasse, om hvilken jeg specielt har skaffet mig Underretning, en meget talrig Klasse, nemlig Underlægerne, hvis Gage og Emolumenter samlede udgjør her i Staden 340 Rbd., i Provindserne, hvor Qvarteerpenge ikke ere saa høie, som her i Staden, ere deres samtlige Indtægter noget mindre; men, ifølge Parolbefaling af 20de Juni 1842 maa i det Mindste en Deel af Underlægerne anses som kongelige Embedsmænd. Denne Parolbefaling siger nemlig, at de ansættes af Kongen, naar de til Examen have 1ste Character eller anden Character primi gradus; have de derimod ikke naaet disse Qvalficationer, kunne de ansættes af Stabslægen og affædiges af ham, og saa betragtes de ikke som kongelige Embedsmænd, men ere de først udnævnte af Kongen, betragtes de som kongelige Embedsmænd, hvilket ogsaa fremgaaer deraf, at naar de affædiges, beregnes deres Pension fra den Dag, de bleve kongeligt ansatte. At dem ingen Bestalling gives, releverer Intet, thi Overlægerne, som Ingen nogenstunde har draget i Lovlære ere kongelige Embedsmænd, have ingen Bestalling, og desuden er det Tilfældet i Militair-etaten, at i det Mindste de Subalterne ikke faae kongelig Bestalling, uagtet de jo anses som kongelige Embedsmænd. Er det nu rigtigt, jeg her har tilladt mig at anføre, vil ogsaa Grunden være indlysende til, at vi i det Udkast, som gik igjennem ved sidste Behandling, ikke have indskrænket os til alene at omtale Officerer, men ogsaa andre under Krigs- og Marineministeriet ansatte Embedsmænd. Det var den ene Bemærkning, jeg skulde tillade mig at gjøre.

Den anden skal indeholde nogle faa Ord med Hensyn til den Form, vi havde tilladt os at give vort Forslag. Vi troede, at den Form, hvorunder Lovforslaget var kommet fra Folkethinget, var mindre hensigtsmæssig, thi hvorfor skulde civil-militaire Embedsmænd, som ikke ere 25 Aar, være anderledes stillede end Officerer? Men det ere de efter Lovforslaget, saaledes, som det er kommet fra Folkethinget, thi der staaer:

Officerer, som ere 25 Aar, og andre under under Krigs- og Marineministeriet ansatte Embedsmænd, altsaa uden Hensyn til Alder. Vi faae ikke Grunden til denne Forskjel; det forekom os, at Officerer og de under Krigs- og Marineministeriet ansatte Embedsmænd med Hensyn til den omhandlede Tilladelse maatte sættes al pari. Det forekom ogsaa Udvalgets Majoritet, at Lovforslagets Indhold, saaledes som det er kommet fra Folkethinget, var mindre hensigtsmæssig. Jeg har allerede fortællig oplyst, hvorfor, vi syntes dette; jeg skal endnu blot opholde mig derved med et Par Ord, nemlig ved Aldersgrændsen. Denne kan sees fra 2 Synspunkter, enten maa den være grundet i den præsumptivt mindre Indtægt, der haves i den unge Alder, eller ogsaa i den præsumptivt mindre Forstandsmodenhed i denne Alder. Skal Aldersgrændsen være grundet paa den mindre Indtægt, forekommer denne Aldersgrændse mig at være for lav, saa maa, som jeg tidligere tillod mig at bemærke, Grændsen sættes meget længere frem; har derimod Aldersgrændsen sin Grund i den præsumptivt mindre Forstandsmodenhed saa seer jeg ikke, hvorfor der skal være denne Forskjel mellem Officerer og andre Embedsmænd under 25 Aar, som jo blot behøve Curators Samtykke for at indlade sig i Ægteskab; jeg seer ikke, hvorfor Officerer under 25 Aar skulle, paa Grund af deres præsumptivt mindre Forstandsmodenhed, foruden Curators Samtykke, tillige have deres Foresattes Samtykke, naar man antager, at det med Hensyn til den civile Embedsmænd kan være nok, naar han blot har Curators Samtykke. Det var derfor, vi troede, at denne Aldersgrændse som uhensigtsmæssig-reent burde bortfalde, og det var Grunden, hvorfor vor principale Indstilling blev, som den foreligger.

Endelig skal jeg blot tillade mig at anføre nogle faa Ord med Hensyn til nogle Omtringer, som jeg af Rigsdagstidenden seer, at den 7de Landsktingsmand for 6te Kreds (Mau) har fremført under Sagens sidste Behandling. Han siger nemlig, at han aldrig havde tænkt eller ventet, at flere af Udvalgets Medlemmer vilde gaae videre i denne Sag end den anden Afdeling af Rigsdagen, da